

GILBERT SINOUE

NİL'İN KIZI

TARİHİ ROMAN

Ortadoğu'nun ve Osmanlı'nın kaderinin belirlendiği yıllar. Bağımsızlığın eşiğinde bir ülke... ve tutkuların, hırsların, aşkın güdümünde kesişen hayatlar...

Çeviri: Gönül Akgerman

GILBERT SINOUE

Nil'in Kızı

La fille du Nil, Gilbert Sinoué

© 1993, Éditions Denoël

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 6 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Alev Özgüner

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1810-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

GILBERT SINOUE

Nil'in Kızı

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Gönül Akgerman

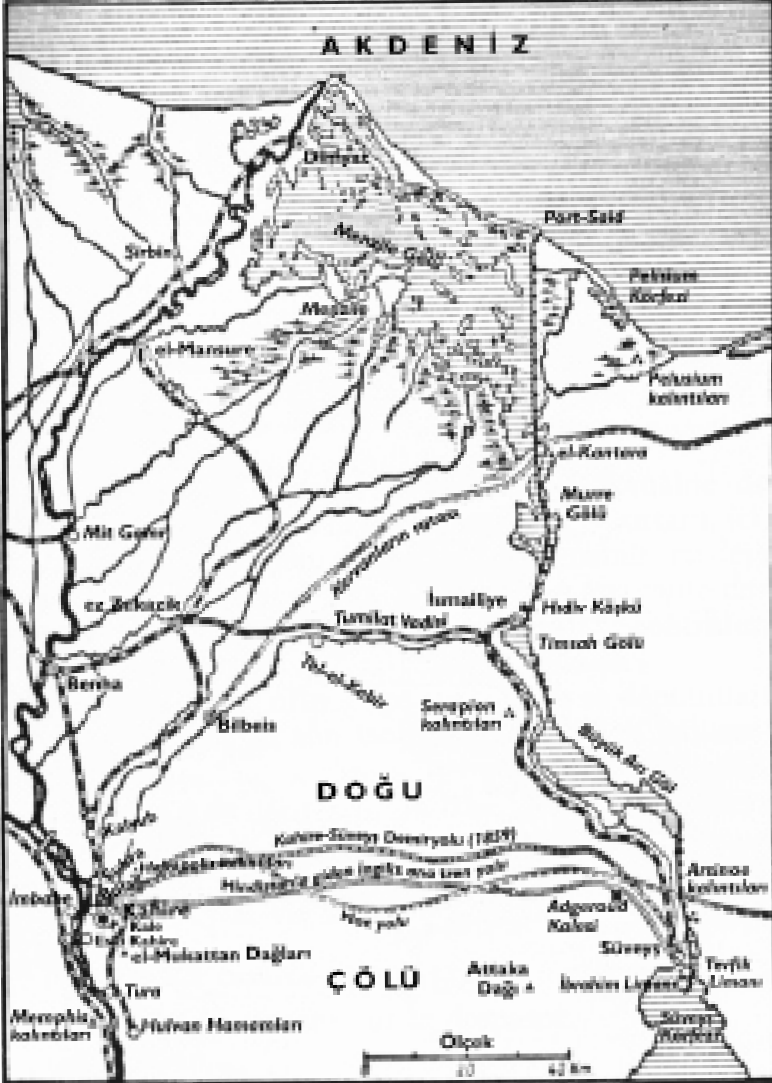

GILBERT SINOUE, Mısır asıllı Fransız yazar. 1947 yılında Kahire'de dünyaya geldi. Paris'te müzik eğitimi aldı. Başkentin gece kulüplerinde gitar çaldı, besteler yaptı. Otuzlu yaşlarının sonunda müziği bir yana bırakıp roman yazmaya başladı. Hikâye anlatmaktaki ustalığı ve ayrıntılara gösterdiği önem, yazarın, her biri tarihin farklı dönemlerinde geçen romanlarının geniş okuyucu kitleleri tarafından büyük ilgiyle karşılanmasını sağladı. Romanlarıyla birçok ödül alan yazar, aynı zamanda senaryo da yazıyor.

Gilbert Sinoué'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yasemin Kokusu, 2011

Taşların Çılgılığı, 2011

SÜVEYŞ KANALI'NİN GÜZERGAHI

Hava kapalı diye yıldızların yok olduğunu sanma.

Arap atasözü

Kimi zaman yaşı ilerlemekte olan insanlara,
rüzgâr çıkmadan önce kasırgayı hissedebilme
yeteneği bahşedilmiştir. Siz de bugün
söylediklerimi unutmayın, bu sözleri hafızanıza
kaydedin: Eğer bir gün Fransa ile Mısır,
Süveyş Kanalı'nın yatağını kazacak olurlarsa
orada yatacak olan İngiltere'dir.

MEHMED ALİ PAŞA

1

Mısır, Gize, Aralık 1827

Seba Mâlikânesi ile Kahire arasında olsa olsa üç fersah vardı. Nil de uzak değildi. Yine de orada, Gize'deki bu yayla, insana çölün tam ortasındaymış gibi geliyordu. Piramitlerin ezici varlığı, uykudaki mezarların yakınlığı, bu yalnızlık duygusunu güçlendiriyordu.

Seba Malikânesi, bu ıssızlıktan tam anlamıyla ancak ilkbaharda kurtuluyordu. İşte o zaman zakkumlar, öbek öbek açalya ve kamelyalar, limon ve portakal ağaçları, çingülliği renk cümbüşü içinde, ihtişamlı bir gururla başlarını kaldırıyor ve yaşamın ölüm üzerindeki zaferinin canlı simgesi oluyorlardı. Mısır kadar kadim bir mücadeledir yaşamla ölümün savaşı.

Tam o anda, günbatımının mavimsi ışıltısı yavaş yavaş çiftliğin üzerine iniyordu.

“Anne!..”

Şehrazad bir rüyadan uyanır gibi ürperdi.

“Bir şey mi istiyorsun, oğlum?”

“Yanımıza gelmeni istiyorum. Sadece birkaç dakika için. Linant'ın hoşuna gidecektir.”

“Linant? Mösyö de Bellefonds demek istiyorsun?”

“Evet.”

“Demek geri döndü?”

“Fransa'dan geldi. İlk bizi ziyaret ediyor. Ona, hoş geldin demeyecek misin?”

“Kâhya beni bekliyor ve...”

“Anne, lütfen. Linant yabancı değil ve sen de her zaman onu takdir etmişsindir.”

Kadın, Saba'nın girişine son bir göz attı. Ansızın at sesleri duyuldu. Şehrazad, olduğu yerde dondu kaldı. At sesleri arttı. Göğe doğru toz bulutları yükseldi. Tüm ufuk gümbürdemeye başladı. Ruhu sarsılan kadın, altüst olmuş bir halde Joseph'in koluna yapıştı. Dudakları sessizce birkaç sözcük mırıldandı. Sanki dua ediyor gibiydi.

Atlı, çiftliğin önünden geçti gitti. Bir an için fark edilen siyah görüntüsü Kahire'ye giden tozlu yolda gözden kayboldu. Bunun üzerine Joseph usulca annesini kolundan tuttu ve onu misafir odasına götürdü.

Linant de Bellefonds, divandan kalkıp onları karşıladı. Gayet uzun boylu ve inceydi, üstdudağında yeni bırakmaya başladığı bıyığın gölgesi vardı. Şehrazad'ı eğilerek selamladı, kendisine uzattığı eli saygıyla dudaklarına götürdü.

“Madam Mandrino. Saygılarımı sunuyorum.”

“Hoş geldiniz, Linant.”

Oturmasını rica etti.

Salonun ortasındaki çeşmenin suyu ahşap döşemenin altından şırıl şırıl akıyordu. Akşam, karanlığı çökmek üzere olduğundan Joseph, etrafında gaz lambaları yaktırmıştı. Kuşkusuz bu oda, aile malikânesinin en güzel salonuydu. Ayrıca en çok hatıra yüklü olanıydı.

“Böylece yine aramızdasınız...”

“Evet, hanımefendi. Bu sefer, uzun bir süre için.”

Joseph açıkladı:

“Dostumuz, resmî olarak Vali'nin hizmetine girdi. Başmühendis olarak atandı, sulama projelerinden sorumlu olacak.”

Şehrazad, omuzlarında dalgalanan siyah saçlarının arasında dalgın dalgın parmaklarını gezdirdi.

“Hayırlı olsun, tebrik ederim, Linant. Mısır'ın sizin gibi insanlara ihtiyacı var.”

“Teşekkürler, hanımefendi.”

“Senin emrinde çalışmak zorunda olduğumu düşünüyorum da!”

“Evet, Joseph, biliyorum. Gururuna dokunacağını tahmin ediyorum. Ama bu durumda olacak tek kişi sen değilsin. O mevkiye atanmamdan rahatsız olan pek çok insan tanıyorum. Büyük okullardan mezun o beylerin gözünde ben her zaman aynıyım: bir alaylı.”

“Yanlıı anlamadıysam, kendi iddialarını savunmak için benim bilgime ve diplomalarıma güveniyorsun?”

Joseph, soruyu sorarken özellikle manidar biçimde, neredeyse sorgu hâkimi gibi, yan gözle ona baktı. Dostunun tepkisi gecikmedi.

“Ne demek? O iddialar aynı zamanda seninkiler değil mi?”

Joseph samimi bir kahkaha attı.

“Elbette öyle, Linant! Yoksa sen ve ben, birbirimize böylesine bağı olur muyduk?”

Annesini şahit gösterdi:

“Kuşkusuz, Linant, tanıdığım en alingan insan.”

“Oysa,” dedi Şehrazad, “oğluma ve Vali’ye bakılırsa üstün vasıflara ve nice yaşlı bilgeden daha fazla tecrübeye sahipsiniz. Öyleyse eleştirilere aldırmayın. Kendinizi düşünün.”

Birdenbire telaşlandı.

“Joseph, misafirimize hiçbir şey ikram etmedin mi?”

Ellerini çırptı.

“Hatice!”

Hizmetçi gelmeden, sordu:

“Ne arzu edersiniz?”

“Bilmiyorum, hanımefendi... İtiraf etmeliyim ki, son yaptığım deniz yolculuğundan henüz kendime gelemedim. Sanki deniz artık bana iyi gelmiyor.”

Joseph alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

“Utaıç verici! Kraliyet subaylarından birinin oğı, eski bir teğmen adayı, uzun yolculuklara alışık biri, bu tür itiraflardan kaçınmalı!”

“Mideniz biraz rahatsızsa,” dedi Şehrazad, “bir fincan

demlenmiş *helba*¹ size çok iyi gelecektir.”

“*Helba* mı?”

“Bu yörede oldukça yaygın bir bitkiden elde edilen çekirdekler. Sanıyorum, Batı’da buna *fenugrec*, diyorsunuz.”

“Mademki öyle diyorsunuz...”

Şehrazad, kapının eşiğinde beliren hizmetçiye talimat verdi:

“Hatice, beyefendi için bir fincan *helba* hazırla.”

“Benim için de kahve lütfen, mazbut.² Orta şekerli.”
Arkadaşına dönerek konuşmasına devam etti.

“Yanlış anlamadıysam, donanmaya veda ettin ha?”

“On yaşından beri babamın yanında hiç durmadan seyahat ettim. Yenidünya, Kanada... Artık kesin olarak o defteri kapattım. Sadece işlerimizle ilgilenmek ve Mısır’ı incelemek istiyorum.”

Şehrazad usulca fikrini söyledi:

“Zaten, bir Mısır gemisiyle denize açılmaktan endişeniz olmasın. Artık ülkemizin bir donanması yok.”

Linant yorum yapmaktan kaçındı.

Şehrazad sordu:

“Sanıyorum, Navarin’den söz edildiğini duydunuz?”

Linant’ın yüzündeki tedirgin ifadeyi görünce ısrar etti:

“Konuşun, Linant, cevap verin.”

“Navarin... Elbette. Üç ay oldu olmadı. Söz konusu olan yer, İon Denizi’ndeki o Yunan limanı; Mısır donanmasını Batılı güçlerle karşı karşıya getiren o saçma deniz savaşının olduğu mıntıka. Bence alçakça bir şeydi. Mısır, orada donanmasını kaybetti ve...”

“Ben de, sevdiğim iki kişiyi. Bana canımdan daha yakın olan iki kişiyi. Onlardan biri arkadaşımdaydı; adı Kerim bin Süleyman’dı; onu, çocuklarımı sevdiğim gibi seviyordum. Öteki kocamdı, Ricardo Mandrino.”

Genç adam hiçbir yorum yapmadı. Daha önce Jo-

1. (Ar.) Çemenotu tohumu.

2. Arapların kahvenin orta şekerlisine verdikleri isim.

seph'ten felaketin tüm ayrıntılarını öğrenmişti.

“Anne... bunlar geçmişte kaldı. Unutmalısın.”

“Oğlum, insanın sevdiklerini unutmaması, onları ikinci kez öldürmek demektir.”

“Bu düşünce, ölülerin anısı, canlıların yaşamasını engellemediği sürece geçerlidir.”

Saldırgan bir ses, konuşmasını böldü.

“Söz konusu olan senin baban değil! Ortadan kaybolan o değil!

Joseph'e çıkışan genç kız, salonda ilerledi ve gelip önüne dikildi.

“Evet,” dedi, “insanın kendi kanından olmayan birileri hakkında konuşması çok kolay.”

Joseph sükûnetle karşılık verdi:

“Haksızlık yapıyorsun, Giovanna. Ricardo'yu senin kadar severdim. Beni o yetiştirdi. Onun yanında büyüdüm. Babam öldüğünde bir yaşında bile yoktum.”

“Oysa, Ricardo'nun anısına ihanet ediyorsun!”

Joseph itiraz etmek üzereydi. Ama Şehrazad, eliyle onu durdurdu.

“Kızım gel buraya. Otur. Hem gereksiz hem de acı sözler söylemeden önce düşünmeyi ne zaman öğreneceksin?”

“Babamın hatırasını savunmak gereksiz mi oluyor?”

“Gereksiz olan, o hatıranın muhafızları yanında bunu savunmak. Ama ağabeyin seni affeder; çünkü henüz on beş yaşındasın.”

Giovanna kafa tutar gibi kollarını kavuşturdu. Mavi gözleri sertleşti, neredeyse çelik rengine dönüştü.

“Anne, ya sen?”

“Ne demek bu?”

“Ya sen, Ricardo'nun seni affetmesini nasıl sağlayacaksın?”

Ansızın Şehrazad'ın yüz hatları soldu. Yavaşça yerinden kalktı. Buz gibi bir tavırla kızına tokadı yapıştırdı.

Giovanna, şaşkınlık içinde elini yanağına götürdü. Nefesi kesilmişti, bir karşılık arayışıyla aralanan dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. Joseph bile ne yapacağını bil-

mez bir haldeydi. İlk kez annesi, ikisinden birine elini kaldırıyordu.

“Beni iyi dinle kızım, söyleyeceklerimi kafana sok, aklına kazınsın ve asla silinmesin: Baban, senden önce benim kanım canımdı. O nefes, sana hayat vermeden önce benim nefesimdi. Onun adını sen hecelemeden önce ben binlerce kez haykırmıştım. İlk kez elini onun eline koyduğunda, benim elim seni sarmalıyordu. Ricardo Mandrino, benim kocamdı. Tanrı şahidimdir ki, kimsenin bizim birlikteliğimizi yargılamasına asla izin vermeyeceğim. Asla!”

Bir an sustuktan sonra konuşmasını bitirdi:

“Şimdi, sıra adabımuâşerette. Mösyö Bellefonds’a selam vermedin.”

Eli hâlâ yanağının üzerinde olan Giovanna sesini çıkarmadı. Sanki bir yabancıyla ilk kez tanışıyormuş gibi annesini inceliyordu. Öfkeli ve karmaşık düşüncelerin kafasının içinde at koşturduğu hissediliyordu. Gözleri dolu dolu, kendini odadan dışarı attı.

Neredeyse hemen aynı anda Joseph, oturduğu yerden kalktı ve elini, annesinin omzuna koydu.

“Sen söylemiştin, anne, henüz on beş yaşında. Ona kızmamalısın.”

“Ona kızmak mı? Oğlum... İnsan kendi kopyasına kızar mı?”

Zarif bir hareketle konuğunun koluna dokundu.

“Lütfen, bu tatsız olayı bağışlayın.”

Linant afallamış gibiydi.

“Önemli değil, efendim.”

Biraz zaman geçti. Şehrazad dalgın dalgın mırıldandı.

“Bu yıl sular yeterince yükselmedi. Ürün az olacak.”

“Bu doğru,” diye onayladı Joseph. “Son altı yıldır Nil’in seviyesi hiç bu kadar düşük olmamıştı. Yirmi kulaçtan az.”

“Ama yakında nehrimizin başına buyruk davranışlarını kontrol altına almayı başaracaksınız, değil mi?”

“Öyle umuyoruz.”

“Yoksa, firavunların yaptığını yapmaktan başka çare kalmayacak: Koç başlı Tanrı Khnum’un uzaklardaki ma-

ğarasında lütfedip ayağını kaldırarak suları serbest bırakması için dua etmeye başlayacağız.”

Bir an için sözlerine ara verdikten sonra devam etti:

“Suların yükselme meselesi, kâhyanın beni beklediğini hatırlattı.”

Bir çırpıda yerinden kalktı, Bellefonds da aynı şeyi yaptı.

“Görüşmek üzere, Linant. Buranın kendi eviniz olduğunı unutmayın.”

Kapıdan çıkmak üzereyken iki adama doğru döndü.

“Elinizi çabuk tutun, çocuklar. Vakit daraldı. Mısır su-sadı, benim pamuklarım da öyle.”

* * *

Yatağında uzanan Giovanna, kapının açıldığını duymadı. Ancak Şehrazad gelip yanına oturduğu zaman onun varlığını fark etti.

“Uyuyor muydun?”

Giovanna cevap vermeden başını salladı.

“Yüzüme bak.”

Genç kız buz gibi durdu.

Şehrazad bir an onu inceledi. Odanın gömüldüğü yarı karanlıkta kızının yüzü hem çok yakın hem de çok uzak görünüyordu. Tabiatın Joseph’e bahsettiği duru, neredeyse uçucu güzelliği karşın, Giovanna’nın hatları keskin, sert, neredeyse erkeksiydi. Hem dişiydi hem erkekti, hem aslandı hem kedi. Bu karşıtlık özellikle gözlerinde belirgindi: O safir mavisi gözlerde şefkat ve şiddet yan yanaydı. Kısacası bunlar, Ricardo Mandrino’nun gözleriydi.

“Gideceğim,” diye açıkladı Şehrazad.

Genç kız hiçbir tepki göstermedi.

“Mora’ya Ricardo’yu bulmaya gidiyorum.”

O zaman kız başını kaldırdı.

“Babamı mı bulacaksınız?”

“Kocamı bulacağım, Giovanna.

“Ama... ciddi olamazsın. Hepimiz, öldüğünü biliyoruz.”

“Hayır.”

“Üç ayı geçti, hiçbir haber alamadık. Hâlâ hayatta olduğunu nasıl düşünürsün?”

“Çünkü Allah büyüktür.”

“Anlamıyorum.”

“Her şeye Allah karar verir, canlıları ölümlerden ayıran odur. Ricardo’yu benden ayırmış olamaz çünkü her şeyin bir zamanı vardır. Ricardo’yla benim için o zaman henüz gelmedi. Bunu biliyorum.”

“Ama anne, bu saçma!”

“Bana güven, onu bulacağım.”

“Eğer yaşasaydı, bizim aramızda olurdu.”

“Onu bulacağım.”

“Nasıl yapacaksın? Navarin’e tek başına gidemezsin.”

“Bana yardım edecek biri var.”

“Vali mi?”

“Evet.”

“Bunu neden yapsın?”

“Çünkü onunla ben bir elin parmakları gibiyiz. Çünkü Ricardo’yu o gönderdi. Onu hayatımdan çıkardı, geri getirecek.

Giovanna susuyordu, söyleyecek bir şey bulamamıştı. Şehrazad devam etti:

“Şimdi sana başka bir şey söyleyeceğim. Giovanna, ağabeyin seni çok seviyor. Bütün kalbiyle seviyor. Ona karşı gelme. Yola huzursuz bir halde çıkmak istemiyorum. Seni, ona emanet edebilir miyim?”

“Evet.”

“Buna inanayım mı?”

“Evet. Sana söz veriyorum. Mora’ya ne zaman gitmeyi planlıyorsun?”

“Hiç bilmiyorum. Mehmed Ali şu sıralar İskenderiye’de sarayında, Ras el-Tin’dedir. Ondan görüşme talep ettim. Her şey görüşmenin sonucuna bağlı. Sadece bana bağlı olsaydı, çoktan yola çıkmış olurdu.”

Giovanna başını kaldırıp annesine endişeyle baktı.

“Anne, sen çılgınsın.”

“En büyük çılgınlık, insanın başına gelenleri sessizce kabullenmesidir, kızım. Bir günü bunu öğreneceksin.”

Sözlerini bitirmeden önce bir an durdu, sonra kelimelerin üzerine bastıra bastıra devam etti:

“Her şeyi tam anlamıyla bilmeden, yargılamak ve suçlamaktan kaçınmak gerektiğini öğreneceğin gibi. Her şeyi tam anlamıyla bilmek de mümkün değildir.”

“Galiba, sana biraz önce söylediklerimi ima ediyorsun... Babamla olan ilişkiniz hakkında bana söylediklerin, bir fikir sahibi olmam için yeterli değil mi?”

“Böylesine olumsuz ne söyledim ki?”

“Kerim...”

“Şehrazad o bildik hareketiyle saçlarını geriye attı.”

“Sana bir anne gibi değil de bir kadın gibi yüreğimi açmam, aramızdaki bu kırgınlığa yol açtı demek ha?”

“Kerim...”

“Kerim öldü!”

Bağırmişti.

“Navarin’de öldü. Pek çok cesetten biri!”

“Ama onu sevdim.”

“Evet, onu sevdim. Benim için bir saplantıydı. Ama o zamanlar senin şu anki yaşından daha küçüktüm. On dört yaşındaydım.”

“Onu on dört yaşında tanıdın, ama ilişkiniz hiç bitmedi. Bunu kendin söyledin. Navarin’e gidişinden birkaç gün önce onunla buluştun. Babam sizi gördü. Bu onu çok incitti, bunu da yine sen söyledin. Yoksa unuttun mu?”

“Demek ki hiçbir şey anlamamışsın. Sana ruhumu açtım, sense ne söylüyorsun? Kerim’le benim aramda hiçbir şey yoktu artık. Baban hayatıma girdi ve her şeyi sildi geçti. Sadece onun nefesini alırdım. O çocukluk aşkı için hissedebileceğim ne varsa Ricardo hepsini unutturup maziye gömdü. Kerim’e karşı içimde sadece merhamet ve şefkat kaldı. Sonsuz bir şefkat ama sadece o kadar! Tek aşkımda Ricardo’ydu.”

“Yalan söylüyorsun.”

Şehrazad kaskatı kesildi.

“Onun seni sevdiği kadar onu sevmediğini anladığı o gece babamın ne kadar üzüldüğünü bana anlatan sen değil miydin? Navarin’e kalbi kırık olarak gittiğini söyleyen sen değil miydin? Her zaman senin ona verdiğinden fazlasını onun sana verdiğini söyleyen... Doğru değil mi?”

Annesi sessiz kaldığı için, Giovanna ısrarla haykırdı:

“Cevap ver!”

Cevap gelmedi. Şehrazad yavaşça yerinden kalktı. Hüzünlü bir hareketle kapıyı arkasından kapattı.

* * *

Fenerler söndürülmüş ve gecenin sessizliği her şeyi yeniden hâkimiyetine almıştı. Mandrino, çizmelerini verandanın parmaklığına dayamıştı, kadehteki son şarap yudumunu içti.

“Sana yalvarıyorum, Ricardo, Kerim’le benim aramda bir şey olabileceğini düşünemezsin...”

“Ne düşündüğüm beni ilgilendirir.”

“Ama çok mutsuzdu! Sadece mutsuzdu. Gördüklerin, benim açımдан bir teselliden ibaretti. Daha fazlası değil. Kerim’le benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Senden hakikati hiç sakladım mı?”

Odasında tek başına ayakta dururken alnını müşrefiyenin ılık ahşabına dayayan Şehrazad çöle ve geçmişteki sözlere göz gezdiriyordu.

“Ne zamandan beri itiraf etmek, bir hatayı affettiriyor?”

“Bir hatayı mı?”

Ansızın sesi öfke ve üzüntü yüklü bir haykırışa dönüşmüştü.

“Nasıl olur da bir hata diyebilirsin!”

Ricardo alaylı bir ifadeyle karşılık verdi:

“Bir kıvılcımın... yeniden alevlenmesi, diyelim.”

“Yirmi yıl sonra mı? Sen çıldırmışsın, Mandrino. Her zaman da öyleydin. Ama bu sefer çılgınlığın sapkınlaştı! Sana tekrar söylüyorum: Davranışlarımda da, duygularımda da sadece şefkat vardı; çocuklarımıza karşı olan duygularım gibi. Bana inanmalısınız!”

Elinde olmadan yumruklarını sıktı. Üç ay gibi bir süre sonra bu sahneyi hatırladığında kelimelerin yetersizliği, acı çeken ve gitmeye hazırlanan kişiyi durduracak sihirli cümleyi bulmanın imkânsızlığı karşısında duyduğu şaşkınlık aynıydı.

Hemen cevap vermedi, bacaklarını kaldırdı ve sakince yere koydu.

“Konu kapanmıştır.”

“Hayır!”

“Pekâlâ. O zaman sen beni dinleyeceksin. Bizim hikâyemizde ikimizden biri kıpırdamadan durup bekleyen diğerine yaklaştı. Büyük bir sabırla gelen bendim. Günden güne, haftadan haftaya, savaş hileleri kullanarak senin savunma silahlarını etkisizleştirdim. Kalbim aşkla dolup taşarak, süngüleri indireceğin, rollerin değişeceği günü bekledim. Uzun sürdü. Ve bu tatlı savaşın izlerini hep taşıdım.”

Ağzını açacak gibi oldu ama Ricardo konuşmasını sürdürdü:

“Söyleyeceklerime şaşıracaksın. Şu on altı yıl boyunca bir kaya gibi göründüm. Neredeyse hiçbir şey beni etkileyemezmiş izlenimi verdim. Oysa bu akşam sana itiraf ediyorum, pek çok kez korktum. Yüz defa, bin defa. Kendimden emin havalarda yanından ayrılırken her seferinde, her şeyden biraz daha az emin oluyordum. *Dahabiye*'deyken¹ bana Kerim'den söz etti-

1. Mısır'a özgü, yelkenli yüzer ev.

ğinde geçmişin etkilemediği biri tavırları takındım. İnsan her zaman sevdiği kişinin, geçmişindeki aşklarından etkilenir. Gelecek için bir tür tehdittir bu. Fırtınalarımı içimde tutmak yerine ilk kez dışarı vuruyorum. Bu hakkı kendimde buldum. Anlıyor musun?”

Ya anlıyorduyorsa?

Ricardo'nun onunla konuştuğu süre içinde, bir şeyin bilincine varmıştı: Kocasını hiçbir erkeğin veremediği şeyleri vermişti ona. Kendisi, azıcık bile olsa karşılığını verebilmiş miydi? O gün bile, yıllar sonra, çok şey aldığını fark ediyordu; açtı, eksiklerini gidermekten, aşkta ve cinsellikteki gecikmelerini telafi etmekten başka bir şey düşünmüyordu. Ricardo'nun, onun içine saçtığı uçsuz bucaksız zenginliklerin karşılığını vermek için önünde uzun bir yol vardı.

GILBERT SINOUE

NİL'İN KIZI

"Dünyanın en büyük çölünün hâkimi, ona kollarını açmış gibiydi. Onu sadık bir âşık gibi bekliyordu... İnancını hiçbir şüphenin sarsamayacağını düşündü: Nil'in kızıydı o."

1800'ler, Ortadoğu...

Koca İmparatorluk günden güne güçten düşerken, bir yanda Avrupa devletleri "Osmanlı pastası"ndan pay almanın yollarını aramakta, bir yanda da Mısır eyaletinin Valisi Kavalalı Mehmed Ali Paşa, bağımsızlık planları yapmaktadır.

Ancak Vali hazretlerinin, geleceğin Mısır'ı için başka hayalleri de var. Zaman içinde, sadece Ortadoğu'nun değil dünyanın da kaderini etkileyecek bir tasarımı hayata geçirmenin yollarını arıyor: Hint Okyanusu ile Akdeniz'i birbirine bağlayacak bir kanal mesele...

Cürekâr Vali'nin bu yolda en büyük destekçileri Fransız diplomat Ferdinand de Lesseps, ama ondan önce danışmanı Ricardo ile onun fedakâr eşi Şehrazad'dır. Tarih, bir dönemce doğru hızla akarken ailenin diğer fertleri de sürüklenir. Oğulları Josef, Süveyş Kanalı projesinde önemli bir rol üstlenir; asi yaradılışlı, güzeller güzeli kızları Giovanna içinse kaderin başka türlü planları vardır...

Siyasal çekişmeler, iktidar hırsı, tutkular, hayaller, dostluklar ve aynı yürekte yan yana gelebilen aşk ve nefret... Gilbert Sinoué'nin epik eseri *Nil'in Kızı*'nda tarihsel gerçekler ile kurmaca ustaca, incelikte harmanlanmış.

Tipki sularının yükselmesiyle çölün kumlarını da, çorak toprakları da içine alan, zamanın seyrinde renkten renge giren yaşamın incisi, kadim Nil Nehri gibi...

Kapak resmi: LAWRENCE ALMA-TADEMA

ISBN 978-975-07-1810-6

9 789750 718106

